

De Barbaren aan de Tempel: Hoe Shanghai en Beijing de Laatste Gok van het Imperium hebben Begraven

Door Frank , 17 mei 2026

De Barbaren aan de Tempel: Hoe Shanghai en Beijing de Laatste Gok van het Imperium hebben Begraven

Door Frank Dumon

Als een oude man die ooit het voorrecht had om door de rijstvelden van Vietnam en de bruisende straten van Bangkok te wandelen, heb ik geleerd het verschil te herkennen tussen macht die bouwt en macht die vernietigt. De ene is een stille, geduldige rivier; de andere is een luidruchtige, tijdelijke storm. Afgelopen week, vanuit mijn studeerkamer ver van de actie, zag ik die storm—de storm die het Amerikaanse Imperium wordt genoemd—neerstorten op de oude muren van de Aziatische beschaving.

De transcriptie van het gesprek tussen Danny Haiphong en de onovertroffen Pepe Escobar, opgenomen live vanuit de toekomstige hoofdstad van de wereld, Shanghai, bevestigt wat velen van ons al lang vreesden maar ook stilletjes hoopten: de zogenoemde "WW3-strategie" van de Amerikaanse deep state is niet alleen

uitgedaagd. Ze is weggevaagd. Niet weggevaagd door een raket, maar door een meesterklasse in strategisch geduld, culturele diepgang en de stille woede van een Globale Zuiden dat weigert nog langer te knielen.

Twee Hoofdsteden, Eén Boodschap: “Wij zijn de Toekomst”

Laten we beginnen met geografie, want het imperium vergeet altijd geografie. Escobar, onze gids door dit multipolaire labyrint, herinnert ons eraan dat Azië vandaag twee hoofdsteden heeft. De eerste is Bangkok—de ziel van soft power, service en astronomie. Maar de tweede, het kloppende hart van de industriële-technologische toekomst, is Shanghai.

Wandelend over de vernieuwde oevers van de Huangpu-rivier voel je het: de toekomst is geen Amerikaanse buitenwijk. Het is een hogesnelheidstrein van Beijing naar Vientiane. (Ik was daar in februari) Het is een Huawei-telefoon die driemaal vouwt en Silicon Valley doet stotteren. Terwijl Washington zich bezighoudt met welke oliepijplijn het volgende doelwit wordt, bespreekt Shanghai de implementatie van het vijfjarenplan: hoe kunstmatige intelligentie te reorganiseren, hoe miljoenen werknemers die door automatisering worden verdrongen om te scholen, hoe sociale cohesie te behouden in een samenleving die sneller beweegt dan welke andere ook in de menselijke geschiedenis.

De boodschap van Beijing aan Donald Trump—gehuld in zijde en staatsdiners bij de Tempel van de Hemel—was even bruut als elegant. President Xi bood de Amerikaanse delegatie één zin aan: **constructieve strategische stabiliteit**. Voor degenen onder ons die zich de Koude Oorlog herinneren klinkt dit redelijk. Voor het Amerikaanse imperium is het een onmogelijkheid. De Verenigde Staten zijn niet “constructief”; ze zijn extractief. Ze zijn niet “strategisch”; ze zijn chaotisch, gedreven door de tweets van een vastgoedmagnaat om 3 uur ’s nachts. En ze gaan zeker niet over “stabiliteit”; ze draaien op brandstof van permanente chaos, leugens en regimeverandering.

De Chinezen ontvingen Trump niet alleen. Ze absorbeerden hem. Ze lieten de “Keizer van Barbaria”, omringd door zijn karavaan van CEO’s ter waarde van \$10 biljoen, door de Verboden Stad wandelen terwijl ze hem er beleefd aan herinnerden dat die bomen 400 jaar oud zijn. Zo oud als zijn natie. De culturele vernedering was totaal. En de Amerikanen—Larry Fink, Musk, het gevolg—merkten het niet eens. Ze netwerken niet. Ze gebruikten geen tolken. Ze zaten tijdens het staatsdiner als provinciale boeren, niet in staat om met de Chinese elites aan hun tafels te spreken. Dit is geen diplomatie. Dit is het gedrag van een tanende hegemon die vergeten is hoe te luisteren.

De BRICS-ramp en de Opkomst van de Redelijken

Maar laten we niet naïef zijn. Het pad naar een multipolaire wereld is geen rechte lijn. Escobar spaart geen woorden over de BRICS-bijeenkomst van ministers van Buitenlandse Zaken in New Delhi. Het was, in zijn woorden, een “grote ramp”. En waarom? Omdat het imperium niet alleen vecht met vliegdekschepen, maar met pionnen binnen de instellingen van het Globale Zuiden zelf.

We zagen de dubieuze spelletjes van premier Modi. We zagen de VAE, een volledig BRICS-lid, optreden als Trojaans paard voor de zionistisch-hindoestaanse-wahhabitische driehoek die Escobar terecht als giftig bestempelt. De spanning tussen de Iraanse en de Emiratische ministers van Buitenlandse Zaken was zo groot dat het bijna tot een handgemeen kwam. En waar was het leiderschap? Het was Sergey Lavrov, de Russische minister van Buitenlandse Zaken, somber en realistisch, die het voor de hand liggende uitsprak: de Verenigde Staten zijn niet-overeenkomstbekwaam. Je kunt geen akkoord sluiten met een macht die net zo gemakkelijk liegt als ze ademt.

En toch ontstaat uit het puin van die chaotische top in Delhi een nieuwe architectuur. Kijk naar de vier soennitische machten. Egypte (in BRICS), Pakistan (klopt op de deur), Saoedi-Arabië (de kansen afwegend), en Turkije (met Erdogan, door niemand vertrouwd maar te machtig om te negeren). Ze komen samen niet omdat ze Iran liefhebben, maar omdat ze de toekomst zien. De haven van Gwadar functioneert nu als een Iraanse haven. De Chinese tankers meren al aan in Chabahar. De China-Pakistan Economische Corridor (CPEC) verandert de kaart van West-Azië in een web

van onderlinge afhankelijkheid dat geen bunker-buster-bom kan ontwarren.

Dit is het echte verhaal. Terwijl de VS plannen om de Straat van Hormuz te veranderen in een tolpoort voor zijn instortende dollar, gaan China en Rusland er simpelweg omheen. Ze bouwen landcorridors. Ze elektrificeren Noord-Korea, in godsnaam. Stel je voor: Pepe Escobar bevestigt dat Rusland en China samenwerken om hogesnelheidstreinen en Chinese elektrische auto's naar de straten van Pyongyang te brengen. De grens tussen Noord-Korea en China zal binnenkort lijken op de grens tussen Zwitserland en Italië. Dat is de overwinning van ontwikkeling boven vernietiging.

De Kagan-conundrum en het Eindeloze Oorlogskamp

Terug in Washington, rennen de ratten rond. Danny Haiphong haalt de fascinerende zaak van Robert Kagan aan—de neocon der neocons, getrouwd met Victoria Nuland, de vrouw die letterlijk koekjes uitdeelde tijdens de Maidan-coup. Kagan schrijft nu in The Atlantic over de Amerikaanse nederlaag. Hij ziet de schaakmat. Hij weet dat het project voor een “Nieuw Amerikaans Eeuw” is ingestort met de snelheid van een brandende helikopter.

Maar verwar hun paniek niet met overgave. Zoals Escobar waarschuwt, deze mensen kennen geen berouw. Ze zijn moordenaars. Ze herformuleren hun plannen voor de eeuwige oorlog tegen de islam, tegen Rusland, tegen China. De recente bombardementen op een zogenaamde ISIS-leider in Nigeria waren theater. De lekken over het bombarderen van Iraanse nucleaire installaties zijn de laatste stuip trekkingen van een militair-industrieel complex dat door zijn gemakkelijke doelwitten heen is.

Toch is het landschap veranderd. Leon Panetta, een man die het oude CIA-kamp vertegenwoordigt, geeft toe dat Iran een “pistool tegen het hoofd van Amerika” houdt in de Straat van Hormuz. Het verschil is dat China en Rusland nu het kogelvrij vest vasthouden. Toen Poetin in St. Petersburg de Iraanse diplomaat Araghchi ontmoette, gebruikte hij twee specifieke woorden. Niet “oorlog”. Niet “compromis”. Maar **Soevereiniteit en Onafhankelijkheid**.

Dat is de taal van het Globale Zuiden. Het is de taal die ik hoorde in de dorpen van Laos, waar boeren glimlachten en thee aanboden ondanks de clusterbommen die

waren achtergelaten door de geheime oorlog van de VS. Zij kennen soevereiniteit. Zij bloeden het.

Oproep van een Europese oudere man

Dus waar laat dit ons, hier in het vermoeide, vervallen Westen? Ik schrijf dit op mijn website <https://jakobijn.be/nl> omdat we de plicht hebben om de geschiedenis te herinneren. Mijn generatie zag de Verenigde Staten Vietnam vernietigen, daarna Irak, daarna Libië, daarna Afghanistan. We zagen hoe de verantwoordelijkheid om te beschermen een vergunning werd om te plunderen. Nu is het zwaartepunt verschoven. Het ligt niet in Brussel. Het ligt niet in Washington. Het ligt in Shanghai en Bangkok. De Chinezen vragen niet om toestemming. Ze bieden de VS de kans om hun zelfdestructieve beleid terug te draaien. Ze bieden een structurele reset. Trump zal die niet aannemen. Harris kon dat ook niet doen. Geen enkele Amerikaanse leider kan dat, want het imperium kan geen vrede overleven.

Maar wij, de bezorgde ouderen van Europa, moeten zonder angst naar het oosten kijken. We moeten begrijpen dat het Chinese vijfjarenplan geen bedreiging is; het is een spiegel die ons ons eigen verval toont. De Amerikanen stuurden een delegatie vol hoogmoed en arrogantie naar Beijing. Ze kwamen terug met niets dan foto's voor de Tempel van de Hemel.

Ondertussen landt Poetin morgen in Beijing voor een bezoek. De coördinatie tussen Moskou, Beijing en Teheran is hechter dan welke NAVO-alliantie ooit zou kunnen dromen. Noord-Korea kijkt uit naar een mooie toekomst met elektrische bussen en spoorverbindingen. Pakistan bemiddelt de toekomst van het Midden-Oosten. De kop "Trump in paniek" is echt. Maar de paniek komt niet omdat hij een handelsdeal heeft verloren. De paniek komt omdat hij—en de hele westerse heersende klasse—zoiets heeft beseft dat de rest van de wereld verder is gegaan met het uitbouwen van de toekomst en zo de grote winnaars zijn.

Zij bouwen. Wij bombarderen.

Het is tijd voor Europa om wakker te worden. Anders zullen we, net als het imperium vóór ons, buiten de tempel blijven staan, barbaren in de regen, ons afvragend waar het allemaal misging. Dit artikel is opgedragen aan de mensen van Shanghai, Hanoi en Bangkok, die mij leerden dat waardigheid geen wapen is; het is een thuis.

“De toekomst is geen luidspreker. Het is een gesprek.”

<https://youtu.be/r92MVUELjeA>